

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Hubert Odelski
Protokolant:	sekr. sądowy Ewelina Miechówka

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 r. w Słupsku na posiedzeniu

sprawy z wniosku D. Z. i W. Z. (1)

z udziałem (...) S.A. z/s w K.

ustanowienie służebności przesyłu

postanawia:

1. ustanowić na nieruchomości stanowiącej działkę oznaczoną nr ewidencyjnym 198 położoną w miejscowości B., gmina D. o powierzchni 10,61 ha, dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą nr (...) nieograniczoną w czasie służebność przesyłu na rzecz (...) S.A. w K. polegającą na prawie utrzymywania znajdującej się na nieruchomości napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV oraz korzystania z nieruchomości w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowego i niezakłóconego działania napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV, w tym poprzez jej eksploatację, dokonywanie kontroli, przeglądów, konserwacji, napraw, modernizacji i remontów, usuwanie awarii lub wymianę urządzeń w całości lub w części, jak również poprzez dostęp do urządzeń tej linii polegający na prawie przechodu i przejazdu przez nieruchomość, a także obowiązku znoszenia przez właściciela nieruchomości zakazu utrzymywania drzew, krzewów i roślinności przekraczającej 3 metry wysokości w pasie ochronnym linii o szerokości 80 metrów (po 40 metrów od osi linii w obie strony) zaznaczonym na mapie sporządzonej przez biegłego geodetę R. M. znajdującej się na karcie 547 akt sprawy i stanowiącej integralną część niniejszego postanowienia;
2. zasądzić od uczestnika postępowania (...) S.A. w K. na rzecz wnioskodawców małżonków D. Z. i W. Z. (1) kwotę 11.000 zł (jedenaście tysięcy złotych) tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu opisanej w punkcie 1 niniejszego postanowienia;
3. obciążyć uczestnika postępowania w całości kosztami niniejszego postępowania w ten sposób, że:
 - a) zasądzić od uczestnika - (...) S.A. w K. na rzecz wnioskodawców małżonków D. Z. i W. Z. (1) kwotę 1.797 zł (tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt siedem złotych),
 - b) nakazać ściągnąć od uczestnika - (...) S.A. w K. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 3.851,21 zł (słownie: trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt jeden złotych, 21/100) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy D. Z. i W. Z. (2) wnieśli w sprawie z udziałem (...) SA w G. o ustanowienie na rzecz uczestnika nieograniczonej w czasie służebności przesyłu obejmującej uprawnienie do korzystania z urządzeń elektroenergetycznych będących własnością uczestnika postępowania posadowionych na działkach (...) w D., 73/1 w B. i 198 w B. w zamian za jednorazowe wynagrodzenie w wysokości 20.000 zł. W toku postępowania wnioskodawcy (ustalając właściciela linii napowietrznej przesyłowej, będącej przedmiotem wniosku) zmodyfikowali żądanie i cofnęli wniosek w odniesieniu do (...) SA w G. oraz działek (...) w D. i (...) w B., w związku z czym postępowanie w tej części umorzono.

Ostatecznie, po modyfikacji roszczenia, wnioskodawcy D. Z. i W. Z. (2) wnieśli o ustanowienie na rzecz wezwanego do udziału w sprawie, uczestnika postępowania (...) S.A. w K. nieograniczonej w czasie służebności przesyłu obejmującej uprawnienie do korzystania z urządzeń elektroenergetycznych będących własnością uczestnika postępowania, tj. linii elektroenergetycznej napowietrznej 400 kV posadowionej na nieruchomości wnioskodawców położonej w miejscowości B., gmina S., oznaczonej w ewidencji gruntów numerem ewidencyjnym (...), dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą nr (...) w zamian za jednorazowe wynagrodzenie w wysokości 11.000 zł. Wnioskodawcy wnieśli również o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawcy wskazali, że na przedmiotowej działce znajdują się urządzenia elektroenergetyczne, które stanowią własność przedsiębiorstwa uczestnika postępowania.

Uczestnik postępowania – (...) S.A. w K. w odpowiedzi na wniosek wniósł o jego oddalenie z uwagi na nabycie przez uczestnika w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawcy. Uczestnik przyznał, że jest właścicielem napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV relacji K. (stacja D.) - Ż., która została wybudowana w latach 1975 – 1977 przez Zakład (...), i której trasa przebiega m.in. przez działkę nr (...) należącą do wnioskodawcy. Uczestnik podniósł, że budowa linii poprzedzona była wydaniem szeregu decyzji zezwalających na budowę linii energetycznej, wydanych w trybie art. 35 ustawy z dnia 12.03.1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, w tym decyzji Naczelnika Gminy S. z dnia 10.02.1975 r. Uczestnik powołał się na prawo zaliczenia do okresu swojego posiadania służebności okresu posiadania i korzystania z niej przez Skarb Państwa.

-2-

Uczestnik postępowania podniósł, także że przedmiotowa linia, po jej wybudowaniu, weszła w skład majątku Skarbu Państwa reprezentowanego – w odniesieniu do części linii leżącej na terenie dawnego województwa (...) – przez przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w S., który był początkowo częścią jednostki organizacyjnej pod nazwą Północny O. Energetyczny w B., a po podziale tej jednostki w dniu 30.12.1988 r., działał jako Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...) w S.. Następnie, na podstawie zarządzeń Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9.07.1993 r. dokonano podziału PP Zakład (...), PP Zakład (...) w S. w celu wniesienia zorganizowanej części w postaci linii energetycznej 400 kV Ż. – K. jako infrastruktury przesyłowej do spółki (...) S.A. Uchwałą Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy spółki (...) S.A. z dnia 31.05.1994 r. przedmiotową linię jako wydzieloną część PP Zakład (...), G. i S. wniesiono aportem do tejże spółki, która po przekształceniach podmiotowych obecnie działa pod nazwą (...) S.A. z siedzibą w K..

Z ostrożności procesowej, w przypadku uwzględnienia wniosku o ustanowienie służebności przesyłu, uczestnik postępowania wniósł o określenie jej treści w ten sposób, że będzie ona polegała na nieograniczonym w czasie prawie do: utrzymywania posadowionych i przebiegających przez nieruchomość urządzeń napowietrznej linii elektroenergetycznej oraz związanej z nią i wynikającej z przepisów prawa strefy ograniczonego korzystania z nieruchomości, a także korzystania z nieruchomości w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowego i

niezakłóconego działania napowietrznej linii elektroenergetycznej przebiegającej przez tę nieruchomość, w tym poprzez jej eksploatację, dokonywanie kontroli, przeglądów, konserwacji, napraw, modernizacji i remontów, usuwanie awarii lub wymianę urządzeń w całości lub w części, jak również poprzez dostęp do urządzeń tej linii polegający na prawie przechodu i przejazdu przez nieruchomość (w tym ciężkim sprzętem), a także obowiązku znoszenia przez właściciela nieruchomości zakazu utrzymywania drzew, krzewów i roślinności przekraczającej 3 metry wysokości, przy czym służebność będzie wykonywana na części działki stanowiącej pas gruntu wyznaczony na mapie sporządzonej przez biegłego sądowego – uprawnionego geodetę.

Sąd ustali, co następuje:

Działka nr (...) położona w B. gmina D., o powierzchni 10,61 ha, dla której aktualnie Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą nr (...), a w jej dziale II wpisano prawo własności D. Z. i jej męża W. Z. (1)

/dowód: odpis z KW i dokumenty w aktach (...) /

-3-

Nad przedmiotową nieruchomością przebiega linia elektroenergetyczna napowietrzna 400 kV relacji K. - Ż., stanowiąca własność (...) S.A. w K.. Obszar ograniczonego korzystania z nieruchomości przez właściciela w związku z położeniem przedmiotowej linii stanowi pas o szerokości 80 metrów, po 40 metrów od osi linii w obie strony.

/dowód: bezsporne, nadto: opinia biegłego sądowego R. M. – k. 547, opinia uzupełniająca – k. 585/

Decyzją z dnia 17.10.1974 r., uzupełnioną decyzją z lutego 1975 r., Urząd Wojewódzki w G. zatwierdził szczegółowy plan przebiegu linii 400 kV K. – Ż.. Linia została wybudowana na podstawie pozwoleń na budowę wydawanych przez naczelników niektórych gmin, przez które przebiegała trasa linii. Linia po wybudowaniu weszła w skład majątku kilku zakładów energetycznych, działających na obszarze województw, przez które przebiegała linia. Na terenie dawnego województwa (...) było to początkowo przedsiębiorstwo państwowe Zakłady (...) w B., w ramach którego utworzony został zakład działający według zasad wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego pod nazwą Zakład (...) w S.. Na mocy zarządzenia nr 57 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1988 r. z dniem 31 grudnia 1988 r. przedsiębiorstwo państwowe (...) w B. uległo podziałowi, wskutek którego powstało m.in. przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) z siedzibą w S..

/dowód: decyzja z dnia 17.10.1974 r., decyzja uzupełniająca –, decyzje o pozwoleniu na budowę –, zarządzenie nr 57 z dnia 30.12.1988 r. z zał.– tj. dokumentacja z k. 267-300 /

Minister Przemysłu i Handlu zarządzeniem z dnia 9.07.1993 r. nr 205/O./93 podzielił przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w S. w celu wniesienia przez Skarb Państwa zorganizowanej części mienia tego przedsiębiorstwa do spółki akcyjnej (...) S.A. w W.. Tym samym zarządzeniem przekształcono w/w przedsiębiorstwo państwowe w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) S.A. w S.. Zgodnie z wykazem obiektów sieci przesyłowych przekazywanych (...) S.A., stanowiącymi załącznik do w/w zarządzenia, z ZE S. przekazano (...) S.A. m.in. linię 400 kV przechodzącą min. przez grunty w B..

-4-

/dowód: zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z 9.07.1993r. z załącznikiem – wykazem przekazywanych obiektów sieci przesyłowych do (...) S.A. – k. 307-316 /

Uchwałą Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy Spółki (...) S.A. w W. z dnia 31.05.1994 r. przedmiotową linię 400 kV wniesiono aporem do tej spółki jako wydzieloną część przedsiębiorstw państwowych: Zakład (...), Zakład (...) i Zakład (...) na podstawie zarządzeń Ministra wymienionych w załączniku nr 1 do protokołu Walnego Zgromadzenia, w tym i zarządzeń nr 183/O./93, 205/O./93 i 206/O./93, protokołów zdawczo odbiorczych wymienionych w załączniku

nr 2, a wśród nich m.in. protokół zdawczo-odbiorczy z prac Komisji dwustronnej ds. przekazania – przejęcia linii i stacji najwyższych napięć powołanej zarządzeniem (...) S.A. w W. .

/dowód: akt notarialny z 31.05.1994 r. zawierający w/w uchwałę - k. 301-306 , załącznik nr 1 i załącznik nr 2 do uchwały - k. 307-316 /

W dniu 24.10.2007r. spółka (...) S.A. w W. zmieniła nazwę i siedzibę na (...) S.A. w L..

/dowód : postanowienie – k. 327-328 /

Uchwałą z dnia 5.12.2007 r. ustalono udział (...) S.A. (KRS nr (...)) w podziale spółki (...) S.A. z siedzibą w L. (Spółka (...)). Podział został dokonany na zasadach określonych szczegółowo w planie podziału uzgodnionym przez Spółkę (...) S.A. i Spółkę (...) w dniu 30.08.2007r. ogłoszonym w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nr (...) z dnia 5.10.2007r., poz. 12425. W wyniku podziału na (...) S.A. przeniesiono m.in. środki trwałe oraz wartości niematerialne i prawne, w tym wszystkie linie oraz stacje elektroenergetyczne (także przedmiotową linię 400 kV relacji K. – Ż.) oraz pozostały majątek sieciowy związany z działalnością przesyłową. Po podziale w Spółce (...) pozostały środki trwałe związane z obrotem energią elektryczną oraz pełnieniem funkcji holdingowej, w tym linie napowietrzne transgraniczne na wschodzie kraju: linia 220kV Roś-B., linia 220kV D. -Z. i linia 750kV C. –R.. W dniu 28.12.2007 r. dokonano wpisu w KRS nr (...) dla podmiotu: (...) S.A. podwyższenia kapitału zakładowego spółki w wyniku przejęcia części majątku innej spółki w wyniku podziału Spółki (...) S.A.

-5-

/dowód: plan podziału spółki (...) S.A. w W. e k. 317-326 , akt notarialny z dnia 5.12.2007 r. zawierający uchwałę w sprawie udziału Spółki (...) S.A. w podziale Spółki (...) S.A. – k. 329-335 5, postanowienie – k. 336-337 /

W dniu 11.12.2008 r. Spółka (...) S.A. zmieniła nazwą na (...) S.A. oraz siedzibę na K.. W dniu 9.01.2013 r. nastąpiła kolejna zmiana nazwy – na (...) S.A.

/dowód: odpis KRS nr (...) – k. 261-266, postanowienie - k. 339/

Wysokość jednorazowego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu na działce nr (...) w B. wynosi 11.000 zł.

/dowód: opinia biegłego sądowego M. S. – k. 237, opinie uzupełniające – k. 733-735, 779-780, 781-784/

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym jest, że na nieruchomości stanowiącej działkę oznaczoną w ewidencji gruntów nr 71/1, położoną w S., gmina S. znajdują się urządzenia elektroenergetyczne, będące aktualnie własnością uczestnika postępowania w postaci linii napowietrznej wysokiego napięcia 400 kV relacji K. - Ż..

Najistotniejszym zarzutem podniesionym przez uczestnika postępowania był zarzut zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomości wnioskodawcy. W ocenie Sądu zarzut ten nie jest zasadny.

Z ustalonego w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego wynika, że linia napowietrzna wysokiego napięcia 400 kV, której fragment przebiega nad nieruchomością wnioskodawcy w postaci działki nr (...), została wybudowana po 1974 r. Powyższe wynika z dokumentów przedłożonych przez wnioskodawcę, a mianowicie decyzji Urzędu Wojewódzkiego w G. z dnia 17.10.1974 r., uzupełnionej decyzją z lutego 1975 r., zatwierdzającą szczegółowy plan przebiegu linii 400 kV relacji K. – Ż., a także decyzji z 1975 r. o pozwoleniu na budowę wydawanych przez naczelników niektórych gmin, przez które przebiegała trasa linii.

W ocenie Sądu uczestnik postępowania nie wykazał ani daty ukończenia budowy przedmiotowej linii, ani też daty rozpoczęcia jej eksploatacji, a tym samym nie wykazał od kiedy jego poprzednicy prawni rozpoczęli korzystanie z nieruchomości stanowiącej obecnie własność wnioskodawcy w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu.

-6-

Niewątpliwie bowiem czym innym jest wybudowanie linii energetycznej, a czym innym oddanie jej do eksploatacji i rozpoczęcie korzystania z niej. Zazwyczaj rozpoczęcie korzystania przez przedsiębiorstwo przesyłowe z wybudowanej przez siebie linii energetycznej następuje w terminie późniejszym i nie równa się terminowi zakończenia budowy urządzeń przesyłowych. Dlatego też bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej może być liczony dopiero od chwili, gdy posiadacz tej służebności przystąpił do korzystania z trwałego i widocznego urządzenia, a więc dopiero od momentu rozpoczęcia przez przedsiębiorstwo energetyczne przesyłu energii elektrycznej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21.04.1967 r., III CZP 12/67, OSNC 1967/12/212).

Uczestnik twierdził wprawdzie, że budowa linii została ukończona w 1977 r., jednak nie przedstawił żadnych dowodów na tę okoliczność, ani – co istotniejsze – dowodów wskazujących na datę oddania przedmiotowej linii do eksploatacji. Już powyższa okoliczność czyni zarzut zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na nieruchomości wnioskodawcy nieuzasadnionym, szczególnie że wnioskodawca zakwestionował twierdzenie uczestnika jakoby datą od której należałoby liczyć bieg zasiedzenia służebności był dzień 31.12.1977 r., czyli – według uczestnika – data ukończenia budowy linii.

W ocenie Sądu gdyby nawet uznać za słuszne stanowisko uczestnika i przyjąć, że początkiem biegu zasiedzenia służebności jest dzień 31.12.1977 r. to stwierdzić należy, że do zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej treścią służebności przesyłu w przedmiotowej sprawie i tak nie doszło.

Z dokumentów znajdujących się w aktach księgi wieczystej nr (...) wynika, że w dacie 31.12.1977 r. nieruchomość była własnością osoby fizycznej. Przepis art. 292 k.c. do nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej nakazuje odpowiednie stosowanie przepisów o nabyciu przez zasiedzenie własności nieruchomości, w związku z czym do zasiedzenia służebności gruntowej wymagany jest upływ oznaczonego czasu posiadania służebności, którego długość uzależniona jest od dobrej lub złej wiary posiadacza i aktualnie wynosi odpowiednio 20 i 30 lat (art. 172 k.c.), natomiast przed dniem 1.10.1990 r. okres potrzebny do zasiedzenia był krótszy i wynosił: 10 lat dla posiadacza w dobrej wierze i 20 lat dla posiadacza w złej wierze. Decydująca dla oceny dobrej lub złej wiary posiadacza jest chwila uzyskania posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności. Uczestnik postępowania, powołując się na dobrą wiarę w momencie wejścia w posiadanie służebności złożył decyzję Naczelnika Gminy S. z dnia 10.02.1975 r. o pozwoleniu na budowę linii energetycznej 400 kV w sołectwach: W. – W., S. – N., wydaną na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12.03.1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. Nieruchomość wnioskodawcy położona jest wprawdzie na terenie gminy S., jednak w miejscowości S., nie można zatem uznać, by w/w decyzja dotyczyła również nieruchomości wnioskodawcy. Formulowanie natomiast domniemania istnienia tego rodzaju decyzji również w odniesieniu do nieruchomości wskazanej we wniosku tylko dlatego, że jest ona położona w sąsiedniej miejscowości, jest całkowicie nieuzasadnione.

-7-

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie doszło do obalenia domniemania dobrej wiary posiadacza służebności. Wnioskodawca zarzucił, że uczestnik postępowania nie uzyskał zgody ani jego, ani poprzednich właścicieli nieruchomości na wybudowanie na nich urządzeń elektroenergetycznych, a następnie korzystania z nieruchomości w oznaczonym zakresie. Zarzut ten jest uzasadniony, bowiem istnienie takiej zgody nie wynika z jakichkolwiek dokumentów złożonych w niniejszej sprawie.

Fakt braku zgody właściciela nieruchomości na korzystanie z jego nieruchomości w oznaczonym zakresie przesądza o złej wierze posiadacza służebności. Zważyć bowiem należy, że od lat jednomyślnie przyjmuje się w doktrynie

i judykaturze (poza przypadkiem stosowania art. 231 k.c.), że dobra wiara polega na błędnym, ale w danych okolicznościach usprawiedliwionym przekonaniu posiadacza nieruchomości, że przysługuje mu wykonywane przez niego prawo (vide Komentarz do art. 7 Kodeksu cywilnego [w:] K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2003 r., I CK 74/02, LEX nr 141416 i przywołane tam orzecznictwo).

W przypadku, kiedy urządzenia przesyłowe nie zostały wybudowane na podstawie decyzji administracyjnych, wydanych na podstawie odpowiednich ustaw, np. ustawy z dnia 6 lipca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954r., Nr 32, poz. 135, j.t.), czy też ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz. U. z 1947 r., Nr 10, poz. 64, j.t.), a przy tym brak było zgody ówczesnego właściciela nieruchomości na ograniczenie przysługującego mu prawa własności, to nie sposób uznać, aby przedsiębiorstwo państwowe uzyskało zezwolenie na korzystanie z tejże nieruchomości i wybudowanie urządzeń przesyłowych, a co za tym idzie, że jest posiadaczem nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu w dobrej wierze.

Biorąc zatem pod uwagę, że bieg zasiedzenia w niniejszej sprawie miały się rozpocząć w dniu 31.12.1977 r. to termin upływałby z dniem 31.12.2007 r. Terminy wskazane w art. 172 k.c. obowiązują bowiem od 1 października 1990 r., gdy weszła w życie ustawa z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321). Według właściwego przepisu międzyczasowego ustawy nowelizacyjnej (art. 9) „do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy”. Oznacza to w konsekwencji, że zasiedzenie, którego obowiązujący poprzednio krótszy termin nie upłynął jeszcze do dnia 1 października 1990 r., biegnie dalej z zastosowaniem nowych, wydłużonych terminów.

Wobec uznania za niezasadny zarzutu nabycia służebności przesyłu przez zasiedzenie Sąd miał na względzie, że zgodnie z art. 305¹ k.c. nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1, prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z

-8-

przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Sąd określił zatem treść służebności przesyłu zgodnie ze stanowiskiem uczestnika, do którego przychylił się wnioskodawca, posiłkując się nadto opinią biegłego geodety R. M.. Biegły wskazał jak przebiega linia napowietrzna 400 kV nad działką nr (...) oraz wskazał obszar działki niezbędny do wykonywania służebności przesyłu. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzetelna, sporządzona w sposób czytelny i należycie uzasadniona, w związku z czym Sąd przyjął ją jako podstawę ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, szczególnie że nie była ona (po jej uzupełnieniu przez biegłego) kwestionowana przez żadną ze stron.

Zgodnie z art. 305² § 2 k.c. jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1, właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu.

Wysokość wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego sądowego M. S.. Punktem wyjścia dla określenia wysokości wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu powinny być ceny rynkowe za korzystanie z nieruchomości w zakresie służebności, których wysokość powinna uwzględniać stopień ingerencji w treść prawa własności, przy czym nie mogą być przyjmowane wprost ceny rynkowe czynszu najmu lub dzierżawy gruntu, gdyż posiadanie służebności przesyłu nie pozbawia właściciela w zupełności władztwa nad nieruchomością obciążoną. Określając wysokość jednorazowego wynagrodzenia w niniejszej sprawie na kwotę 11.000 zł biegły wziął pod uwagę zmniejszenie wartości nieruchomości z tytułu lokalizacji urządzeń przesyłowych i trwałego ograniczenia sposobu jej użytkowania oraz stopień ingerencji posiadacza w treść prawa własności. Ponadto oszacowała wartość rynkową 1 m² gruntu działki nr (...) przed jej obciążeniem urządzeniem infrastruktury technicznej, a następnie ustaliła wielkość współczynnika

„k”, uwzględniającego współkorzystanie z pasa gruntu przez właściciela nieruchomości i przez przedsiębiorstwo przesyłowe, na którą wpływ mają rodzaj nieruchomości, rodzaj urządzeń infrastruktury technicznej, sposób lokalizacji urządzenia na nieruchomości i szerokość pasa gruntu o ograniczonym sposobie korzystania. Biegła sporządziła również opinię uzupełniającą stanowiącą ustosunkowanie się do zarzutów podniesionych przez wnioskodawcę.

Biegły odniósł się do wszystkich zarzutów w sposób pełny i wyczerpujący, logicznie uzasadniając przyjęte przez siebie założenia i wyprowadzone z nich wnioski. Zdaniem Sądu zarzuty wnioskodawcy do opinii w istocie miały charakter polemiczny. Wnioskodawca nie powołał bowiem takich okoliczności, które dyskwalifikowałyby opinię biegłej jako dowód w przedmiotowej sprawie, a jedynie przedstawił własne stanowisko co do założeń przyjętych przez biegłą, w szczególności co do wysokości współczynnika „k” i wartości rynkowej gruntu przed obciążeniem służebnością.

-9-

W ocenie Sądu opinia biegłego M. S. jest rzetelna, logiczna i należyście uzasadniona. Podkreślić należy, że biegły (w przeciwieństwie do Sądu, a także stron) dysponuje wiedzą specjalną z opiniowanej dziedziny wynikającą z jej wykształcenia, wiedzy i doświadczenia zawodowego. Dlatego też odrzucenie, czy zanegowanie przyjętych przez biegłą założeń oraz wyprowadzonych zeń wniosków byłoby możliwe tylko w przypadku uznania, że opinia jest nierzetelna, nielogiczna, bądź wewnętrznie sprzeczna. Taka sytuacja nie zachodzi natomiast w niniejszej sprawie. Biegły w sposób wyczerpujący i logiczny uzasadnił przyjęte przez siebie założenia oraz wnioski, a także – ustosunkowała się do zarzutów do opinii podniesionych przez wnioskodawcę. Konstatając, zdaniem Sądu, opinia biegłej może stanowić podstawę ustalenia wysokości wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu.

Za bezzasadny należy zatem uznać każdy wniosek o dopuszczenie dowodu z innego biegłego, albowiem sam sąd rozpoznający sprawę powinien zażądać dodatkowej opinii innych biegłych, jeżeli występuje rozbieżność, niezupełność lub niejasność opinii, a materiał dowodowy nie daje podstawy do oparcia się wyłącznie na opinii jednego biegłego (vide: orzeczenie SN z dnia 18.06.1952r., C 1108/51, NP 1953, nr 10, s. 93; postanowienie SN z dnia 29.06.1973r., I CR 271/73, Lex nr 7277; wyrok SN z dnia 15.02.1974r., II CR 817/73, Lex nr 7404; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10.02.2000r., II 399/99 OSNP 2001, nr 15, poz. 497; wyrok SN z dnia 8.02.2002r., II UKN 112/01, OSNP 2003, nr 23, poz. 580). Uznanie przez sąd opinii jednego biegłego za wiarygodną, poparte uzasadnieniem tego stanowiska, zwalnia sąd od obowiązku wzywania jeszcze jednego biegłego (vide: orzeczenie SN z dnia 19.07.1952r., I C 207/52; wyrok SN z dnia 24.08.1972r., II CR 222/72, OSP 1973, z. 5, poz. 93).

Równocześnie nie można przyjmować, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (vide: wyrok SN z dnia 15.02.1974r., II CR 817/73, Lex nr 7404, wyrok SN z dnia 15.11.2001r., II UKN 604/00). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide: wyrok SN z dnia 5.11.1974r., I CR 562/74, Lex nr 7607, wyrok SN z dnia 10.01.2011r., II CKN 639/99, Lex nr 53135). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy. Podkreślić przy tym należy, że o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające dotychczasową opinię lub co najmniej poddające ją w wątpliwość. W realiach niniejszej sprawy nie zachodzi konieczność konfrontowania, czy przywoływania kolejnych biegłych. Takie działanie niepotrzebnie wydłużałoby postępowanie wbrew zasadzie ekonomiki procesowej (art. 6 k.p.c.).

-10-

Sąd nie uwzględnił także wniosku o dopuszczenie dowodu z protokołu zeznań osoby trzeciej, która zeznawała w charakterze świadka w innym postępowaniu. Przeciwstawia się temu zasada bezpośredniości oraz fakt, iż zeznania przez wskazaną osobę trzecią odnosiły się do innego stanu faktycznego i linii energetycznej.

Należy także podnieść, iż w analogicznych sprawach dotyczących tej samej linii przesyłowej 400 kV K. – Ż., Sąd Rejonowy w Słupsku prawomocnie ustanawiał służebność (jak we wniosku), ustalając niezasadność zarzutu zasiedzenia składany przez tego samego uczestnika postępowania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 305¹ k.c. i art. 305² § 2 k.c., Sąd orzekł jak w pkt 1 i 2 sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt 3 sentencji na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. uznając, że interesy wnioskodawcy i uczestnika były sprzeczne (skoro uczestnik konsekwentnie wnosił o oddalenie wniosku), a ponieważ wniosek został uwzględniony uznać należy, że zasadnym jest obciążenie kosztami niniejszego postępowania uczestnika postępowania.